

La pel·lícula
de la meua vida

Enric Alberich

Una imatge de l'actualitat: Kosovo, la necessitat de la fugida, la vida feta runes. Enmig, un home que, amb els ulls humits, se separa de la seva família. Potser per sempre. Potser perquè ell aviat morirà d'un tret. La realitat del dolor convertida en carn de telenotícies, en pornografia dels sentiments.

Una altra imatge de l'actualitat: Spielberg recollint el seu Oscar per *Saving Private Ryan*, orgullós d'haver venut la guerra com una vivència trepidant, com un batec filmic que, segons ell, ningú abans havia reflectit amb tanta intensitat i credibilitat. La realitat del dolor convertida, doncs, en espectacle.

Així les coses, com conciliar aquests dos extrems? ¿Com testimoniar visualment el drama de la guerra tot expressant documentalment la profunditat del dolor però conservant, al mateix temps, un espai per a l'intimitat i per a la bellesa, articulant un discurs estètic que no amagui la reflexió però que no es deixi portar per la demagògia fàcil ni pel "misatgisme" primari?

La resposta té un títol, un preciós títol: *Tiempo de amar, tiempo de morir* (*A Time to Love and a Time to Die*), la pel·lícula que el gran Douglas Sirk rodà l'any 1957 i que a cada nova revisió es mostra no ja actual o moderna, sinó decididament eterna. En ella es produeix, efectivament, el miracle: les imatges en scope són belles, treballades, estudiades, però no per això entorpeixen la història sinó que la potencien i, més encara, li atorguen un component alhora sentimetal i intel·lectual, emotiu i simbòlic. I aquests dos nivells narratius no funcionen simplement com dues parts que es limiten a complementar-se, sinó com les dues cares d'un tot homogeni: el patetisme de la guerra es troba sempre present darrera la història d'amor entre Ernst (John

Tiempo de amar, tiempo de morir

Gavin) i Elizabeth (Lilo Pulver), de la mateixa manera que no poden prescindir-se les escenes bèl·liques sense pensar en aquesta història d'un amor cercat i condicionat, que neix i avança de runa en runa.

No deixa de resultar simptomàtic que fos precisament ell, Douglas

Sirk, el retratista de l'artifici, el presumpte decorador dels somnis de colors llampants *made in Universal*, qui assenyalés de la manera més realista i implacable la característica sens dubte més inseparable d'allò que, amb millor o pitjor fortuna, s'acostuma a definir sota el nom de felicitat: la precarietat. □

